

PUTOVÁNÍ SEDMDESÁTKOU...

Po letech jsem se vypravil do Bratislavy do míst, kde jsem se 12. 2. 1954 narodil.

rok 2003 /když mi bylo skoro 50.../

Kochovo sanatorium se nachází ve vilové čtvrti v Bratislavě, severozápadně od centra města na Partizánské ulici. Bylo založeno MUDr. Karlem Kochem. Je výsledkem spolupráce tradičně orientovaného architekta Dušana Jurkoviče a funkcionalisticky orientovaných architektů Jindřicha Mergance a Otmara Klimeše.

SOUČASNOST

Rané dětství jsem prožil v Teplicích v Čechách s rodiči a posléze v nedalekém Bohosudově s babičkou Ludmilou v areálu textilního skladu v Bohosudově, kde pracovala na vrátnici. Zde jsem měl své dětské kamarády Jirku a Vládu, se kterými jsem prožíval různá dobrodružství, která pokračovala i v době pozdějších prázdnin. A zde asi začalo mé vnímání kreslených obrázků, vláček, které mi kluci jako mladšímu vyráběli.

V roce 1957 jsem se s maminkou odstěhoval do Ostravy, do Vítkovic. A jelikož maminka byla tanečnice a doma jsem nemohl být sám, tak jsem navštěvoval „celotýdenní mateřskou školku“ /1/ na Sirootčí ulici. Ta se následně proměnila v Lidovou školu umění (dnes ZUŠ) a asi ve 14 letech jsem zde hrával v dechovém orchestru na trubku /2/. A do třetice jsem zde začínal učitelskou praxi ve výtvarném oboru – rok 1992 /3/.

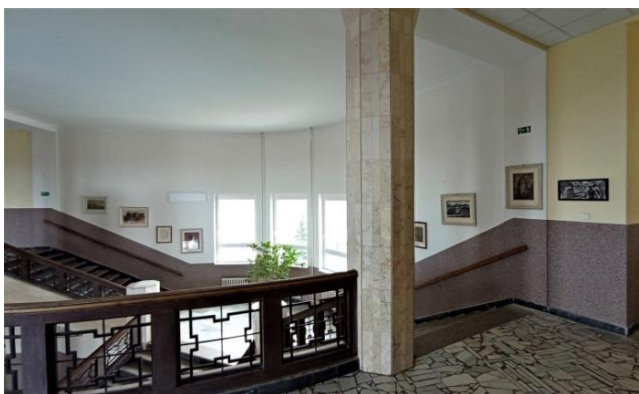
1

2

V předškolním období jsem navštěvoval MŠ na ul. Prokopa Velikého /4/. Do první třídy jsem nastoupil ve Vítkovicích v roce 1960, v malé budově „ŠKOLIČKA“ (dnes knihovna) a ZDŠ absolvoval v letech 1961 – 1969 naproti ve velké budově (výjimkou byla 3. třída na ZDŠ Šalounova). Následovalo gymnázium v téže budově. To bylo pro mne (a asi ne jen pro mne) takové Genius Loci. V roce 1965 zde byla založena první školní galerie profesionálních výtvarníků /5/ a také jsem zde jako gymnazista snil a hlavně se připravoval na výtvarnou dráhu. Měl jsem zde jako maturant svoji první výstavu /6/. Na této cestě mne doprovázela celá plejáda nezapomenutelných pedagogů. Zmíněnou galerii jsem jako „samozvaný“ kurátor několikrát stěhoval ze školy na školu, až se usídlila v roce 2023 na Vítkovické průmyslovce /7/. Ne jen výtvarnem jsem byl naplňován. Také jsem sportoval. Hrál jsem volejbal a basketbal.

Po maturitě (1973) jsem odletěl do bulharské Sofie, kde jsem studoval na Akademii výtvarných umění, obor malba /8/. Odloučení od domova bylo vynahrazeno krásným zážitky, setkáváním se v mezinárodním prostředí a zejména kolegalita českých a slovenských studentů. Odsud jsem si dovezl ne jen vysokoškolský diplom, ale i nastávající manželku. Byla to krásná nezapomenutelná léta... Vždy po ukončení ročníku jsem si dopřál týden u moře a potom rychle domů na prázdniny. Část z nich jsem strávil na brigádách v Teplicích (na nádraží /9/), ale i v Českých Budějovicích na výstavě

„ZEMĚ ŽIVITELKA“. Také jsem uskutečnil vysněnou cestu do Paříže (Versailles r. 1976, /10/), což v těch letech nebylo jednoduché.

8

9

10

Státní zkouška byla ukončena diplomovou prací a kolekcí obrazů s obhajobou (1978). Uvádím alespoň část z této kolekce „MILUŠKA“ (kresba uhlím), /11/ , „DO ATELIÉRU CIZÍM VSTUP ZAKÁZÁN“ (olej)/, /12/. Obraz získal v témže roce 1. místo v celostátní výtvarné soutěži GENERACE '78.

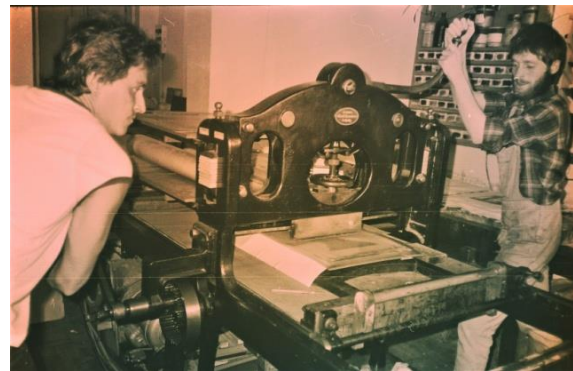
11

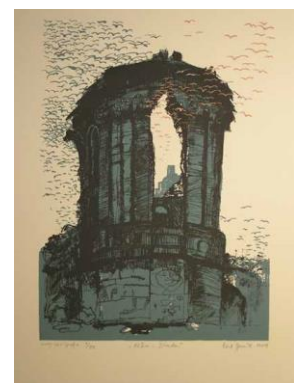
12

SYMPÓZIA - VÝSTAVY

Jako výtvarník pracuji sám, ale vyzkoušel jsem si, že obohacující jsou sympózia a kolektivní výstavy. První mezinárodní pracovní setkání mi bylo nabídnuto v roce 1989 v Drážďanech. Výjimečné to bylo v tom, že u nás již byla „cítit volnost“, ale NDR jelo ještě ve svých kolejích. Další zajímavostí bylo pro mne to, že jsem neměl tlumočnicka do češtiny, ale byl tam jeden student z bulharské výtvarné akademie v Sofii a ten překladatele měl. Tím pádem jsem ho měl i já.

Grafické listy (litografie, lept, síťotisk)

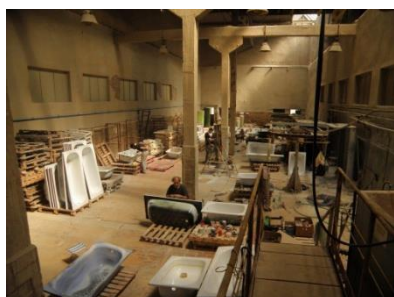

Další zkušeností je sounáležitost k výtvarné skupině IN SIGNUM, jež existuje také již skoro tři desetiletí. Napřed jsme se scházeli jako studenti a posléze jako profesionální umělci, vesměs pedagogové. A jak tak léta běží, tak se naše řady mění, ale doplňují je již i někteří naši bývalí žáci. Výjimečnou akcí bylo Mezinárodní sympóziem smaltu Vítkovice 2006. Což byla ojedinělá příležitost si vyzkoušet tvorbu na velkém formátu ocelové desky 148 cm x 255 cm. Pohostinsky jsme tenkrát

využili prostor Společnosti VÍTKOVICE-ENVI, a.s. a spolu s výtvarníky Polska, Slovenska a Maďarska a zahájili následující tradici velkoplošného smaltu ve Vítkovicích.

Podobná akce se potom konala v polském Olkuszu v roce 2014. Tam jsme kolorovali plechové vany.

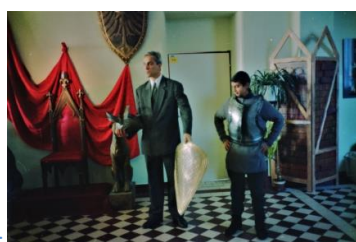

Souběžně s těmito polibky múz jsem se samozřejmě věnoval rodině, výchově dvou dcer a také chalupaření, což přetrvává dodnes. Mimo blahodárné prožitky dnů volna to přináší i další pozitiva. Mohl jsem si vyzkoušet různé rukodělné, řemeslné dovednosti, které se dají uplatnit při finalizaci svých výtvarných děl i instalaci výstav.

Část pedagogického života, po příchodu ze ZUŠ ve Vítkovicích, jsem prožil na ZŠ na náměstí J. z Poděbrad. A jak jsem již výše zmínil, tak jsem měl štěstí na lidi kolem, jak děti, tak kolektiv učitelů, včetně vedení. Společně jsme nalézali témata, pro děti i občany Vítkovic, vracejíc se často k historii této části Ostravy, například: VÝTVARNÁ SOUTĚŽ „O CENU STAROSTY“ /13/, „PŘIJELO K NÁM DIVADLO“ (1999) /14/ a „VÝSTAVA - 90 LET POVÝŠENÍ VÍTKOVIC NA MĚSTO“ (1999) /15/.

13

14

15

Dostal jsem příležitost k externímu působení na katedře výtvarné výchovy na PF v Ostravě a později i na ostravské konzervatoři. Vedle povolání učitele jsem ve Vítkovicích působil přes 20 let jako

zastupitel na vítkovické radnici. Velkou část jsem věnoval spoluorganizování kulturní činnosti jako předseda Kulturní a školské komise. Za úspěch mohu považovat spoluzaložení Domu u šraněk (2012 – 2015), který nabízel prostory i vybavení Vítkovičákům - malým i velkým, bývalým zaměstnancům místních podniků, ale i příležitostným návštěvníkům Vítkovic. Propagovala se zde historie, umění profesionálů i amatérů. Besedovalo se.

Výuka na ZUŠ mne také inspirovala v oboru animace. K tomu došlo jednou s tvarováním hlíny, která je taková „ohýbatelná, měkká“. Potom jsme přešli na papírové prvky a také přes 20 let s dětmi vytvářím NEfilmy, ale jen krátká cvičení – akce, aby si odpověděly: PROČ A JAK SE TY NEŽIVÉ VĚCI V POHÁDKÁCH VLASTNĚ POHYBUJÍ:

<https://ftp.zusvpetrzelky.cz/zusvpetrzelky.cz/vytvarny-obor/videoalerie.html>
